

เทศน์เช้า วันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว! ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ วันนี้วันพระ วันพระ พระผู้ประเสริฐ พระผู้ประเสริฐคือว่าพ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก ผู้ประเสริฐ พระอรหันต์ของเราให้ชีวิตนี้มา นี่วันพระ ถ้าผู้ประเสริฐนะ ถ้าจิตใจนั้นประเสริฐ ผู้ประเสริฐ ประเสริฐในหัวใจนั้น ในพุทธะนั้น ในพุทธะนั้นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ชีวิตคือธาตุรู้ ชีวิตคือจิตวิญญาณ ถ้าจิตวิญญาณปฏิสนธิในไข่ ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ

วันนี้วันพระ วันพระเป็นผู้ประเสริฐใช่ไหม ถ้าประเสริฐ ประเสริฐจากข้างนอก ประเสริฐจากข้างในใจ ถ้าเป็นข้างนอก พระอรหันต์ของลูก เพราะเราได้ชีวิตจากพ่อแม่เรามา แต่ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราจะเป็นพระอรหันต์ในหัวใจของเรา ถ้าในใจเราเป็นพระอรหันต์นะ มันสิ้นสุดแห่งทุกข์

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมามันเป็นความมหัศจรรย์ใจ จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะใจ ถ้าจิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ในลัทธิศาสนาต่างๆ สอนให้คนทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดี สอนให้ทำคุณงามความดี ถูกต้อง ความดีก็จะได้เป็นคุณงามความดีนั้นไป ถ้าคุณงามความดีนั้นไป คนทำคุณงามความดีก็เกิดในสวรรค์ ในอินทร์ ในพรหม คนทำความบาปความชั่วตกนรกอเวจี นี่การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ผู้ที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ผู้ที่ทำคุณงามความดีก็เป็นคุณงามความดีของเขา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา มันพ้นจากวัฏฏะ มันพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด แล้วมันพ้นไปได้อย่างไรละ ของมันพ้นไปไม่ได้หรอก ของมันเป็นธรรมชาติ มันต้องวนเวียนไปธรรมชาตินี้ แล้วมันหลุดพ้นออกจากธรรมชาตินี้ไปได้อย่างไร ถ้ามันหลุดพ้นออกจากธรรมชาตินี้มันต้องมีเหตุมีผลเพราะเราออกจากธรรมชาตินี้หนี

ของที่เป็นธรรมชาติมันเป็น สฟุเพ ฐมฺมา อนตฺตา ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา อนัตตาก็แปรสภาพของมันไป ถ้าแปรสภาพนะ สสารมันมีของมัน มันแปรสภาพของมันตลอดไปทาง

วิทยาศาสตร์ แต่ถ้ามั่นเป็นทางจิตๆ จิตที่มั่นมหัศจรรย์ ธรรมะมหัศจรรย์ตรงนี้ไง วันพระๆ เป็นผู้
ที่ประเสริฐ ประเสริฐอย่างนี้ไง

เพราะเป็นวันพระใช่ไหม แล้ววันนี้วันพระ วันนี้วันฉัตรมงคลด้วย เป็นวันครองราชย์
ของในหลวง การครองราชย์ ผู้นำที่ดีๆ ใจ ซาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ใจ ถ้าพระมหากษัตริย์ที่
ดี ผู้นำที่ดีจะทำให้สังคมนี้ร่มเย็นเป็นสุข แต่คนนะ คนเรามันจะดี ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์มันหาไม่ได้
หรอก มันต้องมีความผิดพลาดของเขา แต่ความผิดพลาดมันส่วนน้อยไป คุณงามความดีมันส่วน
ใหญ่

ถ้าส่วนใหญ่อย่างนั้นเพื่อชาติ เพื่อศาสนา เพื่อพระมหากษัตริย์ สิ่งที่เป็นชาติ ชาติก็เป็น
สังคมเรา สังคมเรานะ เราจะเป็นคนดีใช่ไหม คนดีเราจะไม่หวั่นไหวไปกับโลกธรรม ๘ โลก
ธรรม ๘ มันหลอกมันล่อเราไปตลอด ถ้าเราอยากดังอยากใหญ่ อยากมีอำนาจ มันก็ต้องแสวงหา
การแสวงหา แสวงหาด้วยถ้าเป็นมิชฌาทิภูติ เบียดเบียนเขา ถ้าเป็นสัมมาทิภูติ สัมมาทิภูติ
ใจ คน คุณ คุณผู้นำที่ดีโอบอ้อมอารี ด้วยความอบอุ่นของสังคม สังคมระลึกถึงบุญถึงคุณใจ นี้บารมี
เกิด เกิดตรงนี้ไง บารมีมันเกิดจากคุณงามความดีนะ คุณงามความดี คุณดี ถ้าคุณงามความดี

คุณดี จึงจอกสยามๆ ๑๐๐ กว่าปี เขาไม่มีค่าอะไรเลย เขาก็อยู่ในสังคมของเขา เวลาคนไทย
เราไปทำให้มันประสบความสำเร็จขึ้นมา การทำประสบความสำเร็จนั่นคือคุณงามความดีใจ เรา
ก็เป็นชาวสยามใช่ไหม มันก็เป็นเกียรติยศใช่ไหม พอเป็นเกียรติยศอันนั้นมันก็เป็นความปลื้มใจ
ใช่ไหม มันก็เป็นอารมณ์ความรู้สึกเท่านั้นแหละ แต่มันเป็นความดี นี่ความดี ถ้าคุณงามความดี
ของเราทำขึ้นมา มันทำคุณงามความดี ความดีมันดีอย่างหยาบๆ ต้องให้คนเชื่อถือศรัทธา ต้องให้
คนเคารพนับถือ ใจความดีอย่างนั้นมันจ้างเขาได้ เอาเงินแจกเขาก็ยกมือไหว้ทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าคุณงามความดี คุณงามความดีจากข้างใน ถ้าความดีจากข้างใน ความดีที่ละเอียดใจ
ถ้าความดีที่ละเอียด เราก็จะย้อนกลับมาที่ตัวเราแล้ว ความดีมันความดีของเขา เวลาอยู่กับครูบา
อาจารย์นะ ใครทำความชั่วมันเรื่องของเขา เราจะทำคุณงามความดีวะ แล้วเวลาทำคุณงามความดี
ขึ้นมา เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ขอให้มันเป็นสัมมาทิภูติ

ถ้าทำคุณงามความดี ประพฤติปฏิบัติภาวนาไป แล้วก็หย่าเปไป แล้วก็อีลุ่ยหลุยแฉกไป
แล้วก็ออกนอกกลุ่มนอกทางไป แล้วยังสำคัญตนว่าเป็นนักปฏิบัตินะ

แต่ถ้ามันปฏิบัติขึ้นมามันก็ต้องเป็นความจริงขึ้นมา ถ้าความจริงขึ้นมามันสงบระงับเข้ามา มันละเอียดลึกซึ้ง ถ้าละเอียดลึกซึ้งขึ้นมา ถ้าสัมผัสสมาธิขึ้นมา ถ้าเรามีสัมผัสสมาธิขึ้นมา เราจะเห็นคุณค่าของความเป็นคนเลยล่ะ เพราะอะไร เพราะความเป็นคน จิตวิญญูณนี่มันทำให้สงบระงับเข้ามาได้ ถ้ามันไม่มีสิ่งมีชีวิตมันจะทำอะไรของมันได้

คูติ เราไปห่อกันเรื่องวัตถุ เรื่องสิ่งที่ว่าร้ายรวมมหาศาลนั่นนะ มันมีความสุขที่ไหน มันไม่มีชีวิต สิ่งที่มีชีวิตคือหัวใจของคน หัวใจของสัตว์ คูสัตว์ลิ เราให้อาหารมัน เราดูแลมัน มันมองหน้านะ มันสบเราด้วยสายตานั้น “ขอบคุณ ขอบคุณ” เพราะเขาแสวงหาไม่ได้ สัตว์มันมองเรามันมองด้วยสายตา มันยังขอบคุณๆ เลย ถ้าเรามีเมตตาต่อกับมันนะ นี่ไง สิ่งมีชีวิตเท่านั้นนะ แล้วสิ่งมีชีวิตมันมีคุณค่า ทีนี้มีคุณค่าขึ้นมา เพราะด้วยเวรด้วยกรรมขึ้นมา เราเกิดเป็นมนุษย์มันต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยใช้ใหม่ เขาเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เขามีทิพย์สมบัติของเขา ทิพย์สมบัติเพราะอะไร เพราะเขาได้เสียสละของเขา เวลาเขาไปเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหมของเขา เทวดา อินทร์ พรหมไม่มีตลาด เทวดา อินทร์ พรหมไม่มีร่างกาย เทวดา อินทร์ พรหมไม่ต้องกินข้าวแบบนี้ เขามีทิพย์ของเขา ความเป็นทิพย์ของเขา นั่นเพราะเขาทำของเขา เขาถึงมาเกิดเป็นเทวดาของเขา

เราเกิดเป็นมนุษย์ไง ถ้าเกิดเป็นมนุษย์มีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ ใจ ธาตุ ๔ มันต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยใช้ใหม่ ชีวิตมันต้องมีอาหารของมัน ต้องมีความดำรงอยู่ของมันไง พอเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เราก็ต้องมีความดำรงอยู่ มีปัจจัยเครื่องอาศัยใจ เราต้องปากกัดตีนถีบกันอยู่นี่ไง ถ้าปากกัดตีนถีบขึ้นมาเพื่อหาเลี้ยงร่างกายนี้ไง เลี้ยงร่างกายขึ้นมา เลี้ยงร่างกายด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ ด้วยความทุกข์ความยากใจ แต่คนถ้าเขามีบุญกุศลของเขา เขาทำสิ่งใดประสบความสำเร็จของเขา เขาเลี้ยงร่างกายของเขาด้วยความสุขของเขา ด้วยความสุขของเขา จิตใจของเขาอ่อนน้อมควรแก่การงาน ควรแก่การงาน เพราะจิตใจของเขาควรแก่การงาน เขจะมีสติมีปัญญาฝึกหัดภาวนาของเขา ถ้าฝึกหัดภาวนาของเขา เพราะเขาจะบ่มเพาะหัวใจของเขา ถ้าเขารู้จักชีวิตของเขา รู้จักความสำคัญของเขา เขาจะบ่มเพาะหัวใจของเขา ถ้าเขาบ่มเพาะหัวใจของเขาด้วยทาน ด้วยศีล ด้วยภาวนา บ่มเพาะหัวใจด้วยทาน

ทำไมต้องทานด้วยล่ะ

การเสียดสละ การเสียดสละของเรามันไปขัดแย้งกับความตระหนี่ถี่เหนียว ความตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็นแก่ตัวนั่นคือกิเลสตัดหาความทะยานอยาก โดยสัญชาตญาณของมนุษย์ โดยสัญชาตญาณของมนุษย์มันตระหนี่ถี่เหนียวทั้งนั้นนะ มันต้องการของมันๆ มันจะเอาของมันไว้ โดยสัญชาตญาณของมัน แล้วเรา เรามีสติมีปัญญาขึ้นมา เราฝึกหัดของเรา เราเสียดสละของเรา เราเสียดสละ ฝึกหัดเสียดสละ แล้วเสียดสละมันต้องไปเสียดสละอะไรมาก เห็นเขาทำความดีกัน สาธุ

เห็นเขาทำความดีไม่ได้ อิจฉาคาร็อน

เห็นเขาทำความดีงามความดีกันนะ สาธุ นั่นล่ะ ไม่ต้องว่า “อู๊ย! ทำทานๆ ต้องไปแบกหาม ต้องไปชวนขายมา”...ไม่ใช่ นั่งเฉยๆ หายใจเข้านึ๊กพุท หายใจออกนึ๊กโธ นั่งเฉยๆ นี่นาโน ความรู้สึกที่ละเอียดที่สุด มันซับซ้อนของมันขึ้นมา ซับซ้อนของมันขึ้นมาจนเอาก็คคตารมณฺ์ จิตตั้งมั่น ถ้ามันตั้งมั่นขึ้นมา สิ่งมีชีวิตๆ มันตั้งมั่นขึ้นมาด้วยการบ่มเพาะของเราไง แต่คนเรามันไม่เคยเห็นคุณค่าของน้ำใจใจ มันไปเห็นคุณค่าของกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ความทะเยอทะยานอันนั้นคือกิเลสตัดหาความทะยานอยาก มันไปยอมจำนนกับความทะเยอทะยานอันนั้นไง แล้วก็แสวงหาสิ่งนั้นมาเป็นสมบัติของตนไง แล้วก็ไม่ได้สิ่งใดเป็นสมบัติของตนเลย สร้างเวรสร้างกรรมกันตลอด

แต่ของเรา ถ้าคนมีสติมีปัญญา เราหายใจเข้านึ๊กพุท หายใจออกนึ๊กโธ มันอยู่ไม่ได้หรอก เพราะธรรมชาติของพลังงาน ไฟฟ้าเขาใช้มาเพื่อประโยชน์ เวลามันลัดวงจรขึ้นมา มันไหม้บ้านไหม้เรือนของคนไปหมดเลย จิตใจของเราเป็นพลังงานที่มันส่งออก มันทำลายตลอด ทั้งๆ ที่เป็นพลังงานของเรา จิตนี้เป็นพลังงาน พลังงานที่มันสลายด้วยขั้น ๕ ด้วยตัดหาความทะยานอยาก มันโคจรอบงำโดยตัดหาความทะยานอยาก จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่ผู้ข้ามพ้นกิเลส จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่อยู่ในอำนาจของกิเลส กิเลสตัดหาความทะยานอยากมันครอบงำไว้ แล้วมันชักนำไป แล้วเราก็จำนนกับมันมาตลอดๆ ใจ แล้ววูฒัภาวะมันอ่อนค้อยใจ “ตายแล้วก็สูญ ภูพชาติหน้าไม่มี” นี่ไง มันอ้างของมันอยู่อย่างนั้นแหละ มันอ้างของมันอยู่อย่างนั้นแหละ แล้วมันอยากเชื่ออยู่แล้วจริงๆ มันก็เชื่อของมันอยู่แล้วแหละ แต่มันสร้างอารมณ์ขึ้นมา สร้างหลักฐานขึ้นมาให้อุ่นใจ แต่มันก็สงสัยนะ เฮ้ย! มันมีจริงหรือเปล่า นรกสวรรค์มีจริงหรือไม่ ชีวิตนี้มีจริงหรือเปล่า

แต่เวลาผู้ที่มีจริงหรือไม่มีจริง ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมา พอจิตสงบมันก็รู้แล้ว พอจิตสงบมามันมหัศจรรย์ใจ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แล้วมันจะเห็นเลยละ คนที่เขาดีนรณกัน แสวงหากันนั่นนะ มันชวนชวายเป็นแต่ไฟแต่ไฟ ถ้ามันชวนชวายเป็นแต่ไฟ มันจะได้อะไรมา มันก็ได้ไฟได้ไฟ แต่ของเรา ถ้าเราพุทโธๆ จนมันสงบได้ ถ้ามันสงบได้ ถ้ามันสงบไม่ได้ เหมือนคนมีการศึกษา ศึกษาไม่จบ ครึ่งๆ กลางๆ นี่ก็เหมือนกัน เวลาปฏิบัติได้บ้างไม่ได้บ้าง ครึ่งๆ กลางๆ มันก็สงสัย

แต่คนที่มันจะหายสงสัยได้มันต้องปฏิบัติไปถึงที่สุด มันถึงปฏิบัติแล้วได้ผลอันนั้น ถ้าปฏิบัติได้ผลอันนั้นขึ้นมาแล้วมันจะเห็นความเป็นจริงนะ อ้อ! จิตเดิมแท้ อ้อ! จิตมันเป็นแบบนี้ ในร่างกายของมนุษย์มันมีธรรมชาติอันหนึ่ง พลังงานอันนั้นที่มันมีชีวิต ธาตุรู้ ธาตุรู้เป็นธาตุที่มีชีวิต มันสืบต่อสันตติ มันเกิดมาจากไหน จิตนี้มันเกิดมาจากไหน แล้วมันทรงตัวของมันได้อย่างไร แล้วเวลาถ้าจิตมันสงบเข้าไปแล้ว ถ้ามันเสื่อม มันก็เสื่อมสภาพของมันไป แต่ถ้าเวลาเสื่อมแล้วเราจะฟื้นฟูมัน ฟื้นฟูมันแล้วถ้ามันตั้งมั่นๆ ตั้งมั่นมันต้องมีที่มาที่ไปสิ

คูสิ วัตถุสิ่งใดก็แล้วแต่ เขาต้องมีภาชนะบรรจุวัตถุนั้น เขาถึงว่ามันจะมีอยู่จริง คุณ้ำ ถ้ามันระเหยไปในอากาศมันก็จบ ถ้าเรามีภาชนะบรรจุมันไว้ มันก็เห็นว่ามีน้ำ จิตของเราอยู่ในร่างกาย แต่เราจับต้องมันไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดที่จะพิสูจน์มันได้ว่ามันอยู่ที่ไหนใจ แต่ถ้ามันมีสติระลึกพุทโธๆ

“พุทโธทำไมต้องระลึกมันละ มันก็แค่ไอ้คำท่อง ท่องจำใครก็ทำได้ พุทโธเราก็เขียนได้ทุกคนก็เขียนได้”

อันนั้นมันเป็นกิริยาเฉยๆ แต่เอาความรู้สึกไปเกาะไว้ ความรู้สึกนี้มันส่งออกไป พลังงานนี้มันส่งไป เอาพลังงานนี้ไปเกาะไว้ หายใจเข้านี่พุท หายใจออกนี่โธ พลังงานนี้มันจะสะท้อนกลับจากพุทโธ พุทธานุสติ อยู่กับมันตรงนี้ พุทโธๆ ถ้าจิตมันสงบได้ พอมันสงบได้มันมหัศจรรย์แล้ว พอมหัศจรรย์ขึ้นมา คนที่มหัศจรรย์ คนที่อ่อนด้อย “โอโฮ! นิพพานเป็นเช่นนี้เอง”

มันยังบ้าอยู่นั่นนะ นิพพานอะไรของมึง มันก็หัวต่อเท่านั้นนะ แคร้วจักหัวต่อ รู้จักตัวคน มันก็มหัศจรรย์แล้ว แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์นะ ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติของท่านมา ท่านล้มลุกคลุกคลานมาอย่างไร ท่านเริ่มต้นอย่างไร

เวลาครูบาอาจารย์ท่านสอน การปฏิบัติมันมียากอยู่ ๒ คราว คราวหนึ่งคือคราวเริ่มต้น คราวเริ่มต้นล้มลุกคลุกคลาน คนที่ทำอะไรไม่เป็นเลยจะฝึกหัดให้มันทำเป็น อีกคราวหนึ่งคือ คราวจะสิ้นสุด จะสิ้นสุด มันจะจบเกม มันจะจบอย่างไร มันจบไม่ลงนั่นนะ นี่ไง การปฏิบัติมัน ยากอยู่ ๒ คราว แล้ว ๒ คราวอย่างไรละ ยังไม่ได้ปฏิบัติอะไรเลย “นิพพานเป็นเช่นนั้นเอง นิพพานเป็นเช่นนั้นเอง” มันว่าของมันไปนะ

นี่ไง ที่ว่าเวลาจะมีคุณค่ามันมีคุณค่าจริงๆ แต่มันเป็นความเชื่อใจ ศรัทธาคือความเชื่อ สังคมไทย สังคมไทยเราเชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นะ แล้วเวลาพระสงฆ์ที่ว่าบวชมาแล้ว มันเป็นสมมุติสงฆ์ คำว่า “สมมุติสงฆ์” มันสมมุติให้เป็นพระ มันยังไม่เป็นจริง ถ้ามันเป็นจริง มันต้องเป็นมาจากหัวใจ หัวใจที่มันเป็น คุณติ นางวิสาขาเป็นพระโศดาบัน เป็นพระโศดาบัน นาง วิสาขาไม่ได้บวชนะ เขาเป็นพระโศดาบัน อริยบุคคลในหัวใจนั้น แล้วอริยบุคคลในหัวใจนั้น ผู้ ที่ตรวจสอบได้คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ รับรองเองว่านางวิสาขานี้เป็นพระโศดาบัน เป็นพระโศดาบันเพราะเขาละสังโยชน์ ๓ ตัว สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส

สักกายทิฏฐิ ความเห็นผิด ความเห็นผิดในความเห็นเรื่องราวร่างกาย เรื่องจิตใจ นี่ความเห็น ผิด นี่คือสักกายทิฏฐิ ความเห็นผิด แล้วพอทำให้มันถูกต้องดึงามขึ้นมา ถูกต้องมันก็ถูกต้องอยู่ใน ทำนองคลองธรรม แต่ถ้ามันพิจารณาของมันไปถึงที่สุดแล้วมันขาด มันหลุดออกไปจากหัวใจ นะ เวลากิเลสขาดมันดั่งแขนขาด กิเลสมันขาดๆ

เราเกิดมาเรามีกิเลสนะ เราเกิดมาเราเป็นโรคเป็นภัยกันมาทั้งหมดเลย แต่เวลารักษา ไม่ เคยมีใครหายจากโรคสักคนหนึ่ง แล้วคนที่ไม่เคยหายจากโรคจะรู้ได้อย่างไรว่าการหายจากโรค เป็นอย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน พิจารณาร่างกายๆ เวลาสักกายทิฏฐิ ทิฏฐิความเห็นผิดมันขาดไป ดั่งแขน ขาดๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปรียบเทียบกับดั่งแขนขาด ไอ้เรากี่ เออ! แขนขาด กูก็ตัด แขนนี้แหละ แล้วกิเลสขาดใหม่ ตัดแขนขาด กิเลสก็ไม่ขาดหรอก แต่พระพุทธเจ้าบอกดั่ง ดั่ง ดั่ง แขนขาดๆ มันต้องมีการกระทำของมันสิ นี่คนที่เขาเป็นจริงเขารู้หมด เขาเข้าใจได้หมด เขา ตรวจสอบกันแบบนี้ นี่พระกรรมฐานเวลาเขาตรวจสอบ เขาตรวจสอบกันแบบนี้ เขาตรวจสอบ

อย่างนี้มันก็เป็นความจริงอย่างนี้ ไม่ใช่เอ็งพูดได้ ข้าก็พูดได้...ก็พูดเหมือนกัน แต่มันไม่เหมือนกัน นี่พูดถึงว่าฝึกหัด

วันนี้วันสำคัญ วันพระ วันพระคือวันที่เรามีสัตย์ เรามีสัตย์กับตัวเราเองไง เราต้องการ คุณติคนเวลาเขาแสวงหาเงินทองขึ้นมา เขาต้องการของแท่งนั้นนั่นะ เขาไม่ต้องการของเทียม ถ้าทองคำก็อยากได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เลย ทองคำ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ทองคำในเมืองยังไม่เอา มันยังไม่ถูกลง

นี่ก็เหมือนกัน เวลาปฏิบัติขึ้นมา เราก็อยากได้ของจริง แต่กิเลสมันบิดเบือน ความชอบจริตนิสัยมันบิดเบือน บิดเบือนก็เป็นมิจฉา มิจฉามันก็ทำให้เราออกนอกกลุ่มนอกร้างไป แต่เวลาปฏิบัติเราก็อยากได้ของจริงๆ เราจะมีสัตย์ มีสัตย์กับตัวเราเอง เพราะสัตย์กับตัวเราเอง เพราะเวลาหลงตาท่านโดนเหน็บแนม หลงตาท่านประกาศว่าเป็นพระอรหันต์ ทุกคนบอกว่าแล้วใครจะการันตีล่ะ

หลงตาท่านบอกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายกไว้ให้กับสันติภูฏานโก รู้เองเห็นเองเฉพาะตน ป้างจัดตั้ง สันติภูฏานโก

ถ้าเรามีความสัตย์ๆ เราทำความจริงของเราขึ้นมาสิ ถ้าความจริงขึ้นมา วันสำคัญ วันพระๆ พระเป็นผู้ประเสริฐ เราก็ไปกราบเขาทั่วเลย แต่หัวใจไว้ใจได้ไหม หัวใจนี้ไว้ใจได้ไหม ถ้าหัวใจนี้ไว้ใจได้ เราถึงเกิดมาเป็นศาสนทายาท หัวใจนี้ไว้ใจได้ไหม หัวใจนี้ บ่มเพาะๆ ฝึกหัดๆ หัวใจนี้ ถ้าหัวใจมันทำได้ นี่ไง เวลาป้างจัดตั้ง สันติภูฏานโก จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสังขาร เวลาบวชขึ้นมา บวชจากอุปัชฌาย์อาจารย์นะ ครูบาอาจารย์ยกเข้าห่มนะ เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสังขาร ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค กลั่นมันออกมา เวลาออกมาขึ้นมาแล้วมันรู้แจ้งแทงตลอด นั่นล่ะเป็นความจริง นี่ความจริงขึ้นมา วันสำคัญ วันพระ วันพระด้วย วันจักรมงคลด้วย แล้วจึงจอกสยามมันได้แชมป์ด้วยนะ แหม! มีความสุขมาก

ความดี ความดีก็คือความดี ความดีมันเป็นนามธรรม วัฒนธรรมความดีมันต้องมี วัฒนธรรม มีที่ไปที่ไป คุณงามความดีไม่ต้องประกาศ ไม่ต้องมาอวด คนทั่วโลกเขาชื่นชมไปหมดเลย ความชั่ว ที่ไหนใครก็ไม่เอา ยัดเยียดให้ใคร ใครก็ไม่เอา แต่ความดีเขาทำกันอยู่นั่นนะ เขารับรู้กันไปทั่วโลก ทั่วโลกเขาก็ชื่นชม

ความดี เห็นไหม แล้วบอกทำดีไม่ได้ดี ทำดีไม่ได้ดี...ทำดี เอ็งทำดีไปเถอะ ทำดีไปเถอะ
ถ้ามันตาบอดก็เรื่องของมัน แต่เราทำของเราเนาะ ใครจะทำชั่วเรื่องของเขา เราจะทำคุณงามความ
ดีวะ ทำของเราเพื่อประโยชน์กับเรา เพื่อหัวใจดวงนี้ เพื่อคุณงามความดีของเรา ใครจะเห็น ใคร
ไม่เห็น ความลับไม่มีในโลก หัวใจเรารู้ เราเป็นคนทำ เราเห็น เห็นเต็มหัวใจเลย เอวัง